

մարդիկը և Գեղեցկութեան, ազնւութեան, բարձր լինելու արդ յիշատակարարն պիտի հանի որ մեր իրականացնելու զրազայտական վսեմ խորհրդանշանը, որուն համեմատութիւնման, Չարի Աստուածը, ժամանակներու կատարած ին՝ պիտի ընկուզուի, ինքն իսկ բարերար լոյսի փոխում, Բարութեան եւ Գեղեցկութեան Աստուծոյն՝ Որմիզդին՝ մարդու պայծառութեանը մէջ, Այդ փարոսը վերջ ի վերջոյ պիտի հալեցնէ իրմէ զուրա արձակուած վեհանձն լոյսին մէջ՝ այն արիւնձու աղջամուղջները որոնց մէջ մարդկային սղորմելի կոհակները դիտաւոր իրարու կը յաղթին եւ զիրար կը պատռեն:

Ապրի՛ Արուեստը, գերացոյն պատիւ, ապաստանն ու ինչքը մարդկութեան:

— Chants populaires arméniens գրքին վրայ l'Européenը, իր՝ վերջին թիւերէն մէկուն մէջ, հրատարակած է ընդարձակ յօդուած մը՝ Պ. Փոլ Արման Հիւրչի կողմէ գրուած:

Նոյն գրքին վրայ Վիեննայի թերթերէն մին, Wiener Abendpost, հրատարակած է յօդուած մը իր 22 օգոստոսի թիւին մէջ:

Տանիմարեական ամսագիր մը. Dansk Tidsskrift, իր նոյեմբերի թիւին մէջ հրատարակած է Թարգմանութիւնը Քամառ Գաթիկայի Աւրաբի արտասուքին, Նայրանդեանի «Աղանա» Աստուածին եւ Ա. Զ. ի «Օրոր»ին:

ԳՐԲԵՐ

Ս. Էջմիածին, 303-1903. — Առ Նորին Վեհափառութիւն ՏՏ. Մկրտիչ Ա., Ժայռադոյն պատարար եւ կաթողիկոս ամենայն Հայոց, մեծարանք նուիրի ի Հայր Մխիթարեանց Վե-

նետկոյն: — «Աղգային» մեծ յորեանն՝ կ'ընէ նախարարին մէջ՝ զրքին հեղինակը Ն. Ս. Էջմիւրիկեան, Գրգորայէն եւ Տրդատայէն թանաքի հազարվեց հարկաւմեայ հիմարկու թիւնը, մեզ առիթ տուաւ: Ս էջմիածին նկարագրութիւնն առանձին հատորիկով նուիրել նոյն առճարի հայրապետական գաւուն վրայ տար տարիներ ի վեր բազմոյզ ՀԱՌՈՅՑ ՎԵՀԱՓԱՌ ՆԱՌԱՐԱՐՆԵՐ, Սյա մեր փոքրիկ աշխատութիւնն, ըստ կարեւորին կատարեալ ընկու համար՝ աչքի առաջ ունեցած ենք ցարդ Ս. Էջմիւրիկեանի վրայ հրատարակուած գրութիւնը: Սեմայոյս ենք որ հատորիկս հանելի պիտի անցնի, ոչ միայն Նորին Վեհափառութեան այլ եւ ի սիրտն աշխարհի ցրուած ամէն Հայուն: »

Հոյակապօրէն տպագրուած, գեղեցիկ պատկերներով զարդարուած, այս գիրքը կ'ուրուագծէ էջմիածնայ տիւր տաճարին պատմութիւնը, բազմաթիւ շահեկան տեղեկութիւններ կուտայ անոր ձեւափոխութեանց եւ անոր յարակից իրողութեանց, ինչպէս եւ առճարի ու վանքին մէջ գտնուած գեղարուեստական առարկաներուն, հնութիւններուն, քանդակներուն, գեղանիւս շուրջաններուն վրայ, եւ Ն. Սյան պատպասին զգացումը որով դաւանական մասնաւորութեանց ամէն անասկ մտահոգութիւններ մոռնալով, Վեհափառութեան պարմանարարի հարկ կը մատուցանէ Հայոց նուիրական սրբավայրին, արարք մըն է ամէն գովեստէ վեր եւ անհունապէս պատուարեալ Մ. Հաղարտ Միաբանութեան:

Le Rythme tonique dans la poésie liturgique et dans le chant des églises remontant au Moyen Age, par Pierre Aubry. — Մանթ հալազետ երաժշտալետ Պ. Փիլի Օպրի, այս շատ գեղեցիկ աշխատութեան մէջ ուսումնասիրած է երաժշտական եւ տաղապահական կարեւոր հարցեր՝ հայոյն եւ լատին եկեղեցական երգեցողութեանց հաւասարակ պատկանող: Այդ մալիստական աշխատութեան մասին յաջորդ թիւով մը՝ պիտի խօսենք աւելի մանրամասնօրէն, (Առայժմ կը շառանանք զայն յանձնարարելով երաժշտական գիտութեամբ պարագող ու մասնաւորապէս մեր եկեղեցական երաժշտութեան պատմութեամբ հետաքրքրուող բոլոր Հայերուն: